

Isaia 13:1-14:23 – Împotriva Babilonului

Se pare că profețiile din cap.13-27 sunt rostite deja pe timpul împăratului Ezechia. Nu știm exact când au fost rostite profețiile din 9:7-12:6, deși am avea câteva indicii istorice, și anume în 10:9, când se pomenește de căderea următoarelor cetăți: Calno, Carchemiș, Hamat, Arpad, Samaria și Damasc. Iată ce ne sugerează descoperirile arheologice cu privire la căderea acestor cetăți:

- Calno (Siria de Nord): subjugat de asirieni în 738
- Carchemiș (Siria de Nord): în 738 se pare că plătește tribut lui Tiglat-Pileser și este anexat Imperiului Asirian de-abia în 717.
- Hamat (partea centrală a Siriei): plătește tribut lui Tiglat-Pileser în 738.
- Arpad (partea centrală a Siriei): în 743 împăratul Asiriei a distrus alianța anti-asiriană la care a luat parte și Arpadul, dar de-abia în 740 a supus Arpadul.
- Samaria (capitala Israelului): subjugată în campaniile lui Tiglat-Pileser în 733-732 și apoi distrusă în 722.
- Damasc (capitala Siriei): subjugată în campaniile lui Tiglat-Pileser în 733-732

Ahaz domnește în perioada 735-715, iar Ezechia în anii 728-686 (de regulă există și o perioadă de co-regență când se făcea predarea de ștafetă următorului împărat). Dacă căderea Samariei are în vedere anul 722 și dacă supunerea Carchemișului are în vedere anul 717, ne-am afla deja în perioada de co-regență Ahaz-Ezechia. Deci, acest calup profetic (9:8-12:6) este rostit spre finalul domniei lui Ahaz sau chiar în perioada de co-regență Ahaz-Ezechia. Cum profețiile au în vedere izbăvirea rămășiței din Ierusalim (care va avea loc în timpul lui Ezechia și după moartea lui Ahaz) este probabil ca profeția să fie rostită în auzul lui Ezechia în primul rând.

Pentru profețiile din 13-27 sunt mai multe date care ne indică destul de clar că ele sunt rostite în timpul domniei lui Ezechia. Domnul vorbește fiecărei generații. A vorbit mai întâi lui Ahaz, iar acum vorbește lui Ezechia. Ezechia a fost un împărat bun care a urmat exemplul lui David. El a curățit țara de idoli, a curățit și redeschis Casa Domnului. Însă el avea să se confrunte cu aceleași bătălii spirituale ca și tatăl său. În fața ascensiunii și amenințării asirienilor, el va trebui să facă o alegere: să se încreadă în om și în alianțele politice, sau se încreadă doar în Domnul. Isaia, prin profețiile sale din aceste capitole, vine în ajutor credinței lui Ezechia. Prin aceste profeții se anunță căderea neamurilor sub porunca lui Dumnezeu. Deci nici o alianță pământească nu este sigură, doar alianța cu Cel care guvernează istoria este sigură! Deci, **Ezechia, încrede-te în Domnul!** Pe parcursul analizei acestor profeții vom evidenția pasajele care demonstrează că aceste profeții au fost rostite în primul rând în auzul lui Ezechia. Este foarte posibil ca aceste profeții să fi ajuns și la neamurile dimprejur. Ne aducem aminte de exemplul din Ieremia cap.27, deseori profețiile împotriva neamurilor erau trimise și la neamuri.

Este interesant faptul că prima profeție este adresată Babilonului și ocupă 2 capitole. Profeția adresată Asiriei este a doua și ocupă doar câteva versete. Oare nu era logic ca aceste profeții să dedice prima profeție în mod consistent Asiriei? În acea vreme, Babilonul nu avea multă putere și era în vrăjmășie cu Asiria. La sfârșitul domniei sale, Esarhadon, împăratul

Asiriei, pentru a evita o criză asemănătoare cu cea din timpul tatălui său, el a hotărât ca primul său fiu, Assurbanipal, să conducă Asiria, iar fiul cel mai mic, Şamuşarukin, Babilonul, cu condiția ca ultimul să fie supus primului. În această de pe urmă hotărâre s-au putut vedea deja semnele ridicării Babilonului. Ascensiunea Babilonului a început în anul 612 î.Hr., când o alianță a mezilor și babilonienilor a distrus principalele cetăți asiriene din nord (Ninive, Assur, Nimrud), punând astfel capăt supremației asiriene în istorie. Deci Babilonul avea să se ridice de-abia peste o sută de ani. Observăm mai întâi dimensiunea a profețiilor lui Isaia. Înainte ca Babilonul să reprezinte o mare putere în istorie, Isaia anunță deja căderea acestora prin atacul Mezilor și Perşilor (vezi Isaia 13:17-19). Deci, de ce i se acordă Babilonului o atenție mai mare decât Asiriei?

Cartea Isaia a fost menită și să încurajeze rămășița credincioasă din robia babiloniană și să ajute poporul din robie să nu-și piardă încrederea în Domnul și să spera la ziua reîntoarcerii din robie. Ultima parte a cărții (cap.40-66) sunt dedicate tocmai acestei teme. Profețiile lui Isaia deși mai întâi adresate lui Ezechia au avut rolul de a încuraja și generațiile viitoare. Pentru acestea, Babilonul și nu Asiria, avea să reprezintă marea amenințare și obstacolul încrederii în Domnul. Profețiile lui Isaia le-au fost de mare ajutor pentru că ele au anunțat căderea Imperiului babilonian ÎNAINTE cu o sută de ani ca acesta să fie apărut în istorie. Isaia profetește înălțarea Imperiului Babilonian într-un context în care Babilonul era la cheremul Imperiului Asirian. Dacă profeția lui Isaia s-a împlinit cu privire la înălțarea Imperiului Babilonian, se va împlini și cu privire la căderea lui! Domnul este suveran în istorie: El a ridicat pe Babilonieni, deci El este mai mare decât ei și tot El și va putea smeri. **Nu Imperiul Babilonian este puternic, ci Domnul!** Ascensiunea Babilonului a fost o minune și la momentul respectiv părea ceva de necrezut. Iată câteva date istorice care ne ajută să înțelegem cât de greu era să fie crezută profeția lui Isaia.

În 703 î.Hr., Merodac-Baladan II a părăsit Elamul, a revenit în Babilon, unde s-a proclamat rege al cetății. Sanherib l-a înlocuit imediat cu un rege supus, dar după 3 ani Merodac-Baladan II a provocat din nou conducerea asiriană. În 694 î.Hr., Sanherib a organizat o operațiune militară extraordinară, pe apă și pe uscat, pentru a securiza accesul Asiriei la Golful Persic. Flota a fost construită la Ninive de meșteșugari sirieni și condusă de marinari fenicieni și ciprioți. Navigarea a trebuit să se facă pe râul Eufrat, nu pe Tigru. Din această cauză flota a trebuit să fie cărată pe uscat.

Armata de uscat și flota au ajuns în Golf, au invadat Elamul, au cucerit câteva cetăți și s-au întors cu pradă. Dar elamiții au ripostat de îndată, invadând Mesopotamia. Babilonienii s-au aliat imediat cu elamiții, iar pe tronul Babilonului a fost adus un prinț supus Elamului, înlocuit ulterior de puterea asiriană. Nemulțumirea babilonienilor a fost uriașă, astfel că, în 689 î.Hr., aceștia au cumpărat alianța Elamului cu comorile templului lui Marduk (zeul Babilonului).

Orbit de mânie, Sanherib a năvălit peste Babilon și a distrus „orașul sfânt” până la temelie, inundând ruinele pentru a se asigura că distrugerea a fost totală. Textele cuneiforme spun că marii zei ai Sumerului și Akkadului nu puteau lăsa nepedepsită o asemenea crimă. În 681 î.Hr., în timp ce se ruga în templu, Sanherib a fost înjunghiat mortal de unul din fii săi (aspect menționat și în Isaia 37:38) sau, conform unei alte versiuni, a fost strivit de taurii înaripați care protejau sanctuarul.

Distrugerea Babilonului a avut loc în timpul domniei lui Ezechia, care, la un moment dat, încercase o alianță cu acesta împotriva Asiriei. În contextul distrugerii Babilonului, Isaia a profetizat tocmai renașterea acestuia, care va distruge Asiria. Astfel, rolurile se schimbau, iar Dumnezeu îi vestea lui Ezechia că asirienii care amenințau atunci regatul lui Iuda aveau să fie învinși și înlocuiți pe scena istoriei tocmai de cetatea pe care o distruseseră.

Esarhaddon (680-669 î.Hr.) apare menționat în Isaia 37:38. Acest rege era cel mai mic fiu al lui Sanherib, născut din a doua sa soție, care a trebuit să lupte pentru a urca pe tronul care fusese uzurpat de ucigașul tatălui său. Primul act al domniei sale a fost răscumpărarea păcatelor lui Sanherib prin reconstruirea Babilonului, interpretată în scrierile vremii ca act religios. În conținutul acestora zeii, în mânia lor, decretaseră că orașul va zăcea în ruine timp de 70 de ani. Preoții au găsit însă o cale mai ușoară de a se opune acestui blestem, așa cum indică inscripția: „Preaîndurătorul Marduk a întors Cartea Sortii cu susul în jos și a ordonat restaurarea orașului în al 11-lea an”, deoarece, în scrierea cuneiformă, semnul numărului 70 devine 11 când este răsturnat (așa cum 9 devine 6 în scrierea noastră).

Toată domnia lui a fost ocupată cu lucrările de restaurare a Babilonului, reclădindu-l mult mai întins ca suprafață și mai strălucitor decât vechea cetate, ceea ce i-a atras prietenia babilonienilor, care nu s-au mai aliat cu elamii. Ceea ce nu știa Esarhaddon era că el sprijinea reconstrucția cetății care va aduce pieirea propriului său imperiu!

Isaia profetește nu doar ascensiunea Babilonului și prăbușirea lui, dar și implicațiile acestor lucruri asupra lui Israel. El profetește că Israel va fi rob Babilonului, dar odată cu prăbușirea Babilonului, va fi eliberat, adus înapoi în țara promisă și înălțat peste neamuri. Robia babiloniană a însemnat pentru evrei o perioadă de cumplită dezamăgire și deznădejde. Profetiile lui Isaia au ajutat pe evreii credincioși să își păstreze speranța reabilitării națiunii. Capitolul 13 prezintă pedepsirea Babilonului, iar cap. 14 cântarea rostită cu privire la căderea împăratului Babilonului. Atât în cap. 13 cât și în cap. 14 profetul glisează spre un viitor mai îndepărtat. În cap. 13 profetul glisează spre ziua Domnului, spre ziua în care Domnul va judeca tot pământul și toți păcătoșii vor fi nimiciți. Autorul folosește imagini similare cu cele din Isaia 2 când ni se descrie marea zi a Domnului:

- Gemeți căzi ziua Domnului este aproape: ea vine ca o pustiire a Celui Atotputernic! (v.6)
- Iată, vine ziua Domnului, zi fără milă, zi de mânie și urgie aprinsă, care va preface tot pământul în pustiu, și va nimici pe toți păcătoșii de pe el (v.9)
- Voi pedepsi lumea pentru răutatea ei, și pe cei răi pentru nelegiuirile lor; voi face să înceteze mândria celor trufași, și voi doborî semeția celor asupritori. (v.11)
- Pentru aceasta voi clătina cerurile și pământul se va zgudui din temelii de mânia Domnului oștirilor, în ziua mâniei Lui aprinse. (v.13)

Este adevărat că profetii folosesc adesea hiperbole și metafore. Cu toate acestea, asemănările cu cap. 2 îmi demonstrează faptul că Isaia glisează de la judecarea împărăției Babilonului la marea judecată de la finalul istoriei. Glisarea este prezentă și în cap. 14. Reabilitarea lui Israel descrisă în 14:1-2 s-a împlinit doar în parte la întoarcerea din robia babiloniană din 539 î.Hr. Atunci Israel nu a fost înălțat deasupra tuturor națiunilor și nici nu s-a

înregistrat o mare trezire printre neamuri așa cum se sugerează în aceste două versete. În mod evident Isaia glisează spre reabilitarea finală a lui Israel. Aceste glisări oferă o perspectivă escatologică cântării rostite împotriva împăratului Babilonului. Ultima mare împărăție de pe pământ care va fi pedepsită înaintea venirii zilei mării judecări, și care va fi ostilă poporului evreu, va fi împărăția lui Antihrist. Deci căderea Babilonului prefigurează căderea împărăției lui Antihrist, iar căderea împăratului Babilonului anticipează căderea lui Antihrist. Iată câteva elemente despre împăratul Babilonului pe care le aflăm din această cântare:

- În urgia lui, lovea popoarele cu lovituri fără răgaz, cel ce, în mânia lui, supunea popoarele.
- Omul care făcea să se cutremure pământul și zguduia împărățiile, care prefăcea lumea în pustie, nimicea cetățile, și zguduia împărățiile, care prefăcea lumea în pustie, nimicea cetățile și nu dădea drumul prinșilor de război.
- Tot pământul se bucură de căderea lui.
- Tot pământul se bucură de odihnă și pace.
- În inima sa era o mândrie și o îndumnezeire înfiorătoare!
- Strălucirea sa se pogoară în locuința morților.
- El ajunge fără putere ca ceilalți împărați ai pământului, dar spre deosebire de aceștia, nu are parte de înmormântare și este aruncat departe de mormânt, deoarece și-a nimicit țara și și-a prăpădit neamul.

Imaginile metaforice cu întâlnirea cu ceilalți împărați din locuința morților, despuiati și ei de puterea lor sunt atât de sugestive. Fiecare astfel de împărat s-a crezut puternic, invincibil, ca un dumnezeu. Cu toate acestea, fiecare pe rând a fost răpus, și împărăția fiecăruia prăbușită în praful istoriei. Nu a fost nici o împărăție care să dureze din antichitate și până în prezent. Toate au fost smerite și multe nu s-au mai ridicat vreodată. Cu toate acestea, dacă cineva ar avea acum din nou putere ar avea aceeași atitudine de aroganță și mândrie, ca și cum puterea lui ar fi veșnică! Înălțarea și slava în această lume este atât de trecătoare, este o mare minciună, pentru care cei mai mulți își sacrifică veșnicia!

Mândria din inima Babilonului este atribuită de mulți exegeți mândriei din inima lui Lucifer când s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu:

- Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitor al neamurilor! Tu ziceai în inima ta: *Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază/noapte; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.* Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormântului!

Dacă suntem fideli contextului pasajul se referă în primul rând la mândria din inima împăratului Babilonului. Dar aceasta nu exclude ca profetul să gliseze în viitor spre mândria din inima lui Antihrist, și în trecut spre mândria din inima lui Lucifer. Într-adevăr, profeții pot glisa spre trecut și nu doar spre viitor. În cartea Ezechiel în cap.28 cred că are loc o glisare mult mai clară în trecut spre momentul răzvrătirii lui Lucifer. Acest lucru s-ar putea întâmpla și în Isaia 14 cu cât mai mult cu cât Antihrist va reprezenta întruparea cea mai hidoasă a mândriei și

îndumnezeirii diavolului. Și în cartea Daniel, cornul cel mic, care îl prefigurează pe Antihrist, este caracterizat prin mândrie și autoîndumnezeire:

- *Din pricina propășirii lui și izbândirii vicleniilor lui, inima i se va îngâmfa, va pierde pe mulți oameni care trăiau liniștiți și se va ridica împotriva Domnului domnilor, dar va fi zdrobit fără ajutorul unei mâini omenești.(Dan.8:25)*
- *Împăratul va face tot ce va voi; se va înălța, se va slăvi mai pe sus de toți dumnezeii, și va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor; și va propăși până va trece mânia. Căci ce este hotărât se va împlini. Nu va ține seamă nici de dumnezeii părinților săi, nici de dorința femeilor; cu un cuvânt nu va ținea seamă de nici un dumnezeu, ci se va slăvi pe sine mai presus de toți. (Dan.11:36-37)*

Partea istorică din cartea Daniel (cap.1-6) anticipează aceste realități spirituale profetite în a doua parte a cărții. În primele 6 capitole din Daniel observăm o progresie a mândriei împăraților și atitudinii acestora de preamărire și de sfidare a lui Dumnezeu. Astfel:

- În Dan cap.1, Nebucadnețar așează cu grijă și cu cinste vasele din Casa Domnului în casa dumnezeului său.
- În Dan. Cap.3, Nebucadnețar face un chip de aur înalt și cere sub amenințarea morții tuturor slujitorilor lui să se închine acestui chip.
- În Dan. Cap.5, Belșatar ia vasele din Casa Domnului de la Ierusalim și bea din ele vin împreună cu țitoarele lui laudând pe ceilalți dumnezei.
- În Dan cap.6, edictul lui Darius interzice închinarea la orice dumnezeu și cere sub amenințarea cu moartea închinarea doar față de împărat.

De la cinstirea vaselor Casei Domnului se ajunge la profanarea lor, și de la impunerea închinării la un idol se ajunge la impunerea închinării doar la un OM! Cartea Daniel anticipează preoția Bisericii pe pământ printre Neamuri. Biserica avea să se confrunte din plin cu aceste încercări mai puțin specifice Vechiului Legământ, și anume să fie amenințată cu moartea de către împărați păgâni dacă nu acceptă un sistem fals de închinare. Și dacă Daniel a fost izbăvit din groapa cu lei, în Noul Legământ foarte mulți creștini prizonieri au sfârșit martirizați. După cum Daniel s-a confruntat și cu perioade de pace, dar și cu perioade de prigoană, așa avea să fie și cu Biserica. Dar în cartea Daniel se evidențiază o progresie a mândriei omului și tranziția de la închinarea la dumnezei și un respect față de Creator, la sfidarea fățișă a Acestuia și la închinarea la OM și adularea acestuia. La fel se pare că este și în perioada Bisericii. Deja trăim într-o epocă în care ateismul este în floare și plăcerea omului este zeul suprem. Iluminismul a așezat deja OMUL în centru, iar sistemul stalinist-comunist a înlocuit închinarea la orice dumnezeu cu închinarea la dictator. Din acest punct de vedere experiențele secolelor XVIII- XX sunt unice în istorie. Omenirea a avut mereu o teamă și un respect față de zei, inclusiv față de Yahwe. Acum însă o bună parte din omenire tinde să nege orice dumnezeu și să îl pună în centru doar pe OM. Venim din nimic și mergem spre nimic. Dumnezeu a murit, suntem DOAR NOI sub soare. Să te simți bine și să experimentezi pe orice cale plăcerea, iată singurul zeu care a mai rămas!

Este absolut incredibil cum 6 capitole din cartea Daniel anticipează evoluția religioasă a omenirii din istoria lumii de după Hristos. Vedem împlinindu-se sub ochii noștri ce anunța cu sute de ani înainte de Hristos cartea Daniel. Și totul va culmina cu Antihrist anticipat de edictul lui Dariu din cap.6, după cum ne spune 2 Tes. 2:4

- *Potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu, sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu dându-se drept dumnezeu.*

Dacă într-adevăr împăratul Babilonului din Isaia 14 îl prefigurează pe Antihrist, atunci descoperim următoarele posibile caracteristici ale Antihristului:

- *va face cuceriri și distrugerii de necrezut, deci va conduce o împărăție care va deveni prin războaie cea mai mare putere a lumii.(14:5,16,17)*
- *va fi caracterizat de autoîndumnezeire feroce cum lumea nu a mai văzut.*
- *va așeza un jug puternic asupra poporului evreu.(14:4)*
- Nu va avea loc de înmormântare căci își va distruge țara și neamul:

Căci ți-ai nimicit țara și ți-ai prăpădit poporul.(14:20)

Profilul cornului celui mic din cartea Daniel include primele trei elemente de mai sus oferindu-le și nuanțe noi. Aceste nuanțe noi au în vedere în special mândria Antihristului. Ea se va manifesta și prin impunerea unui sistem de închinare la OM, adică la Antihrist și prin hule rostite împotriva lui Dumnezeu. Pe de altă parte ni se sugerează că nu va fi așa de la început. Antihrist însuși își va evoluția lui în rătăcirea și împietrirea sa:

- *La sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi umplut măsura nelegiuirilor, se va ridica **un împărat fără rușine și viclean**. El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși; el va face pustiiri de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților. **Din pricina propășirii inimii lui, inima i se va îngâmfa**, va pierde pe mulți oameni care trăiau liniștiți și se va ridica împotriva Domnului oștirilor. (Dan. 8:24-25)*

Observăm două lucruri: pe de o parte el va fi viclean. Deci este de așteptat ca el să nu își arate de la început planurile și intențiile. Ne așteptăm la războaie surpriză, la alianțe trădate, la promisiuni încălcate, adică ceva similar cu comportamentul lui Hitler înainte de a-și începe campaniile militare, și chiar după. Apoi, ne așteptăm la o accentuare a răului făcut de Antihrist din pricina amplificării mândriei din inima lui. Lucrurile pe care ne așteptăm ca el să le facă: cuceriri, prigonirea Bisericii, atac asupra poporului evreu, hulirea lui Dumnezeu și slăvirea sa mai presus de orice dumnezeu, nu vor fi făcute neapărat de la început domniei sale. Ele vor apărea probabil pe rând, proporțional cu puterea pe care o va căpăta și cu amplificarea propriei rătăciri.

Un element interesant care apare doar în Isaia este că el nu va avea parte de un mormânt pentru că și-a nimicit poporul și țara. Există două moduri prin care Antihrist și-ar putea nimici poporul și țara: fie prin politica militară dusă de acesta (vezi exemplul lui Hitler, care prin politica sa militară și-a distrus practic națiunea!), fie prin faptul că o va trăda și o va nimici

premeditat. Și aici apar speculații că el ar fi evreu, sau că ar putea conduce la început o țară pe care o va sacrifica din anumite motive.

Elementele cu mormântul și cu dorința sa de înălțare construiesc o paralelă interesantă cu Isaia 53. În Isaia 53, Robul Domnului acceptă de bunăvoie calea smereniei, umilința și moartea pentru mântuirea altora. Acesta este așezat în mormânt la un loc cu cei bogăți și apoi înălțat pe scaunul de domnie a lui Dumnezeu. În Isaia 14, împăratul Babilonului dorește să ajungă până la scaunul de domnie al Celui Preaînalt și nimicește neamuri pentru propria-i slavă. Drept urmare el este azvârlit până în adâncul Locuinței morților și nu are parte de un mormânt pe pământ. Dacă împăratul Babilonului îl prefigurează pe Antihrist este absolut normal că să fie un CONTRAST izbitor între Hristos și Antihrist! Hristos renunță la slava și viața sa pentru mântuirea neamurilor, împăratul Babilonului, pentru propria-i slavă nimicește neamurile cu grămada. Hristos aduce mântuire poporului său, împăratul Babilonului își nimicește țara și își prăpădește neamul. Contrastul este amplificat și prin reacția împăraților: în Isaia 14, împărații morți, din locuința morților îl disprețuiesc spunându-i: și tu ai ajuns fără putere ca noi, și nici măcar nu ai un mormânt! Față de Robul Domnului din Isaia 53 reacția împăraților (vii) este alta:

- *Iată Robul Meu va propăși; Se va sui, Se va ridica, Se va înălța foarte sus. După cum pentru mulți a fost o pricină de groază – atât de schimonosită Îi era fața și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui înaintea oamenilor – tot așa, pentru multe popoare va fi o pricină de bucurie; înaintea Lui împărații vor închide gura, căci vor vedea ce nu li se mai istorisise, și vor auzi ce nu mai auziseră. (Isaia 52:13-15)*

Este evident că Isaia premeditează un contrast evident între împăratul Babilonului și Robul Domnului. Robul Domnului este mai întâi smerit și apoi înălțat. Oamenii se îngrozesc de suferințele Sale și apoi se bucură de înălțarea. Împărații nu au cuvinte și tac în fața a ceva ce nu au mai văzut! Împăratul Babilonului în schimb îngrozește popoarele prin nimicirile sale și prin înălțarea sa, și este mai întâi înălțat și apoi smerit. Când este smerit, popoarele se bucură de căderea lui, și împărații sunt plini de cuvinte împotriva lui confirmându-i că istoria sa nu e nimic sub soare și că ei de mult au auzit și au văzut povești similare prin propriile sale experiențe de regi.

Iată cât de clar construiește Isaia contrastul dintre reacția împăraților cu privire la Mesia și cea cu privire la împăratul Babilonului:

Isaia 14:9-10	Isaia 49:7, Isaia 52:15
<p>Locuința morților se mișcă până în adâncimile ei, ca să te primească la sosire, ea trezește înaintea ta umbrele, pe toți mai marii pământului, <u>scoală de pe scaunele lor de domnie</u> pe toți împărații neamurilor.</p> <p><u>Totți iau cuvântul</u> ca să-ți spună:</p> <p>Și tu ai ajuns fără putere ca noi, și tu ai ajuns</p>	<p>Împărații pământului vor vedea lucrul acesta și se vor scula și voievozii se vor arunca la pământ <u>și se vor închina la pământ</u>....</p> <p>înaintea Lui împărații vor închide gura,</p> <p>căci vor vedea ce nu li se mai istorisiseră, și vor auzi ce nu mai auziseră.</p>

Acest contrast premeditat de Isaia îmi întărește convingerea că împăratul Babilonului din Isaia 14 nu este altceva decât prefigurarea lui Antihrist. Și ne-am putea întreba: de ce este așa de important să cunoaștem profilul lui Antihrist? Oare nu mai degrabă slujba noastră este să vestim Evanghelia și nu să cercetăm vremurile și soroacele (vezi Fapte 1:6-8)? Răspunsul meu ar fi: este important să analizăm și să înțelegem profețiile despre Antihrist pentru că nu există doar 1 Tesaloniceni, ci și 2 Tesaloniceni! Epistolele din Noul Testament sunt scrise pentru a răspunde nevoilor unor Biserici diferite. Duhul Sfânt a avut în vedere acele Biserici prin care se vor putea creiona principalele bătălii spirituale pe care Biserica le va purta de-a lungul secolelor. Astfel, fiecare Biserică din primul secol căreia i s-a adresat o epistolă acum parte integrantă din Noul Testament avea un specific care anticipa o bătălie, nevoie a tuturor Bisericilor din istoria Bisericii. Biserica din Tesalonic este recunoscută de toți autorii ca și creionând profilul Bisericii care așteaptă a doua venire a lui Hristos! Pavel scrie acestei Biserici așteptătoare două epistole ca să îi ajute să fie așteptători autentici ai venirii Domnului. În ambele epistole Pavel le oferă garanția că dacă vor păzi lucrurile scrise de el, ei vor sta în picioare în ziua venirii Lui! Descoperim două resurse principale:

1. Sfințirea personală și dragostea de frați (Biserica)
2. Învățătura lui Pavel și discernământul teologic (Cuvântul)

Cele două resurse se împletesc și nu se poate una fără alta. În 1 Tesaloniceni Pavel insistă pe **trăirea în sfințire și dragoste** care oferă răbdare în fața prigonirilor, iar în a doua insistă pe **cunoașterea vremurilor și semnelor venirii Domnului** care oferă putere în fața învățăturilor mincinoase. Dacă în prima epistolă atacul spiritual este adus în primul rând prin prigoană, în a doua epistolă este adus prin învățături mincinoase despre a doua venire a Domnului. Trăirea în sfințire și dragoste este temelia, dar nu se poate rămâne aici. Temelia trebuie completată cu discernământ teologic. Domnul dă lumină teologică doar dacă cineva se sfințește, dar și dacă studiază și se frământă cu învățătura sa profetică. Este interesant să observăm că atacul spiritual prezentat în 2 Tesaloniceni nu făcea decât să anticipeze atacul lui Antihrist asupra Bisericii. Dacă Biserica din Tesalonic era derutată de niște învățători mincinoși care au falsificat o scrisoare și s-au dat drept Pavel, Pavel ne spune că Antihrist va intra în templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu. Apocalipsa 13 confirmă faptul că strategia de atac a lui Antihrist asupra Bisericii va include atât prigoană cât și o lucrare de amăgire. Deci alături de dragoste și sfințire, este nevoie și de discernământ teologic. Pregătirea pentru prima venire ne ajută să înțelegem și pregătirea celor credincioși pentru a doua venire. Isus putea fi recunoscut ca Mesia de cei smeriți care trăiau în neprihănire și care primeau lumină de la Tatăl, dar care se și frământaseră cu profețiile mesianice din Vechiul Testament. Pregătirea pentru a doua venire include și studierea cu atenție a profețiilor care creionează evenimentele premergătoare celei de-a doua venire a Mântuitorului.